

ved Højvande, at de lavere liggende Egne ved Limfjorden overskylles, men den bortrisler ogsaa de frugtbare Dele, nemlig Grønsværet i Engene. Det frugtbare Land bliver mindre Aar for Aar, det er Tusinder af Tønder Land, der skylles væk, og selv om dette ikke helt kan tilskrives Uddybningen af Limfjorden og Forholdene ved Thyborøn, er det dog dette, som for den store Del er Skyld deri. Over for disse Anlæg af Høfder, som i mange Aar have været udførte ved Thyborøn, er der ikke alene fremkommet en Kritik fra den menige Mand, men ogsaa fra selve Vandbygningsvæsenets Ingeniører. Det er jo bevisligt, at der er Vandbygningsingeniører, som have talt om det umulige i at fortsætte med disse Anlæg ved Thyborøn. Jeg skal i den Anledning bede ærede Medlemmer om at læse en Forhandling i „den tekniske Forenings Tidsskrift“ for 1897—98, 2det Hæfte, hvor Ingeniør Zahrtmann paa en klar og tydelig Maade beviser det umulige for os i paa en kunstig Maade at bevare Forholdene, som vi nu have tænkt os, ja beviser, at vi om kortere eller længere Tid for de mange Millioner, vi have anvendt der, kun ville faa nogle Ruiner af Høfder, der danne farlige Skær for Fiskerne og Redningsbaadene. Den højtærede Minister omtaler ogsaa, ja han forelægger Forslaget, Tidenden Sp. 920, at de gamle Høfder Syd for Thyborøn ganske vist for en stor Del frembyde et bedrøveligt Udseende. Den højtærede Minister haaber derimod, at de Høfder, der efter Forslaget ville blive byggede paa Nordsiden, ville vise sig fyldestgørende. Kan være, at de ville kunne staa nogle Aar længere. „Men i øvrigt“, siger den højtærede Minister, „kan det jo ikke nytte at nægte, at Høfdeanlæg paa Vestkysten ere af de Arbejder, hvis finansielle Rækkevidde er vanskelig at overse, og som ofte have beredt os ubehagelige Overraskelser. Naar der opstaar en stærk Storm, er det tilstrækkeligt til at volde meget betydelige Ekstraudgifter“. Det have vi sikkert faaet at føle og ville sikkert faa at føle ogsaa i Fremtiden, at disse Ekstraudgifter til Vedligeholdelsen af hele dette Anlæg blive saa kolossale, at det efter min Opfattelse vil blive umuligt i Fremtiden at fortsætte disse Arbejder.

Den højtærede Minister omtaler i Motiverne til Forslaget den store Sandvandring, der foregaar fra Vesterhavet ind i Kanalen og Limfjorden, og det er noget, der ogsaa er bekendt fra Vandbygningsingeniørernes Indberetninger og Forhand-

linger. Det staar ogsaa i det før omtalte Skrift af Zahrtmann, at ca. 200,000 Kubikfavne Sand drive fra Vesterhavet ind i Kanalen. Det lejrer sig inde i Nissum Bredning og i Kanalen. Nu have vi jo et Sandpumpeskib, som gaar der og skal holde Løbet ryddeligt, men dette Sandpumpeskib kan jo kun tage 16—20,000 Kubikfavne aarligt, saa det vil ses, at der er en stor Forskel paa den Sandmasse, der driver ind fra Vesterhavet, og den Mængde, som Sandpumpen kan bortføre. Hvad Besejlingen gennem Thyborøn og Barren uden for Thyborøn angaar, da er det umuligt at holde den vedlige, og Ingeniør Zahrtmann siger ogsaa, at den bliver jo længer jo daarligere, Løbet gaar fra Nord til Syd, selve Udløbet gennem Thyborøn har i en Aarrække gaaet adskillige hundrede Fod mod Syd ud paa Barren. Sejlløbet gennem Barren har i 9 Aar, 1885—94, flyttet sig 3,000 Fod mod Syd og nærmere imod Land. Det ligger jo i, at den Sandvandring og de Strømforhold, der ere, drive Barren og Sejlløbet længere mod Syd i det hele taget, saa den Dag ligger vel ikke fjern, da Sejlløbet gennem Thyborøn kommer saa langt mod Nord, at man kommer helt ind mod det Høfdeanlæg, som er bygget for at beskytte Nordspidsen af den sydlige Tange, og saa vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, hvordan saa Ingeniørerne tænke sig, at Høfderne skulde kunne vedligeholdes, naar den Dag oprinder, som sikkert ikke er meget fjern, da denne Høfde ikke længere kan staa, fordi den bliver undergravet. Det bliver jo saa umuligt at vedligeholde den, synes det mig, og adskillige Teknikere paa dette Omraade have jo ogsaa udtalt, at det var umuligt i Fremtiden at vedligeholde Høfdeanlægget. Der kan jo saa spørges: hvad skal der da gøres? skulle vi lade det hele staa hen? Ja, det er jeg ikke kompetent til at sige noget om; men naar disse Udgifter blive saa kolossale, at de overstige vore Kræfter, og naar Teknikerne, de sagkyndige paa dette Omraade, staa uenige om, hvad der er heldigst at gøre, synes jeg, at det er værdt at tage under Overvejelse, om der ikke var noget andet at gøre. I sin Tid var der jo Tale om at anlægge en Dæmning over Oddesund. Der er i det nordlige Jylland i Limfjordsegnene netop rejst Spørgsmaal derom, og det i Henhold til, hvad jeg nævnedes før, den Ulempe, som de have af Løbet i Limfjorden. Det var værdt at tage under Overvejelse, om det ikke var den heldigste Maade at slippe for de store